

Aan: Helen de Paerle (hhidp@wonenindebuitenlucht.nl)

Van: Julia de Boer (julia.de.boer2007@gmail.com)

Datum: donderdag 7 september, 14.17 uur

Onderwerp: Ik zoek je

Beste mevrouw de Paerle (of mag ik je gewoon Helen noemen?),

Waar ben je? Ik probeer je te vinden, maar het lijkt wel alsof je van de aardbodem bent verdwenen. Ik ben bij je huis geweest, maar daar was helemaal niemand. Ik heb ook geprobeerd je te bellen, maar je nam niet op.

Kun je iets van je laten horen? Ik zou je graag weer willen spreken.

Liefs,

Julia

Aan: Helen de Paerle (hhidp@wonenindebuitenlucht.nl)

Van: Julia de Boer (julia.de.boer2007@gmail.com)

Datum: donderdag 7 september, 22.59 uur

Onderwerp: (geen onderwerp)

Beste Helen,

Sorry dat ik je alweer mail, maar toen je me je visitekaartje gaf, zei je dat ik altijd contact met je kan opnemen als ik behoefte heb aan een luisterend oor.

Ik zou je heel graag willen spreken. Over dingen waar ik niet met mijn ouders over kan praten. Er gebeurt iets dat mij de kriebels geeft.

Kun je alsjeblieft iets van je laten horen? Want ik heb het gevoel dat ik langzaam gek word.

Help me!

Julia

Aan: Helen de Paerle (hhidp@wonenindebuitenlucht.nl)

Van: Julia de Boer (julia.de.boer2007@gmail.com)

Datum: vrijdag 8 september, 14.33 uur

Onderwerp: Nog bedankt

Lieve Helen,

Ik wil je zo graag spreken. Kun je snel contact met me opnemen? Je hebt mijn nummer. Bellen is misschien het handigste.

Maar dat is niet waarom ik je dit keer mail. Tenminste, dat is niet de enige reden waarom ik je alweer mail. Ik wil je namelijk ook nog bedanken voor wat je voor mij hebt gedaan. Als jij er niet was geweest, was het vast slecht met me afgelopen en ik vind dat je een uitleg verdient. Je zult wel veel vragen hebben, want hoe vaak gebeurt het dat je een zestienjarig meisje moet redden van haar doorgedraaide vriendje (ex-vriendje, bedoel ik)?

Afgelopen dinsdag zul je vast wel even getwijfeld hebben toen je me zag. Misschien overwoog je om gewoon door te rijden en dat hysterische wijf (want dat was ik) op straat achter te laten. Toch stopte je, en daar was ik heel blij om. Je hebt me gered, want ik wist niet wat ik moest doen of waar ik veilig was.

Dat ik met mijn fiets tegen de stoeprand was gereden en mijn wiel daardoor was verbogen, was het ergste dat me op dat moment kon overkomen. Ik kon niet verder fietsen, en mijn doorgedraaide vriendje zat me op de hielen.

Vier dagen eerder had ik het met hem uitgemaakt. Weet je waarom? Omdat hij me de kriebels gaf. Hij was veranderd. Vroeger was hij een geweldige jongen en voelde ik me helemaal op mijn gemak

bij hem. Tot er in de zomer iets aan hem veranderde. Van het ene op het andere moment was hij een vreemde voor me. Als hij me aanraakte, voelde ik me diep vanbinnen koud worden. En als hij me zoende ... Dat was helemaal erg. Alsof hij me via zijn tong infecteerde met de meest duistere gedachten die ik me maar voor kon stellen. Dan werd het donker in mijn hoofd: mijn hersens veranderden in onweerswolken, en het voelde alsof er een glibberige slang door mijn hele lichaam kroop die op alle plekken iets van ongekende droefheid achterliet.

Ik werd gek van mijn vriendje, en bang! Ik dacht dat ik zou sterven als ik nog langer bij hem bleef, dus ik maakte het uit.

Daar reageerde hij niet goed op. Niemand vindt het leuk om gedumpt te worden, en ik heb weleens eerder een afschuwelijke ex gehad. Maar begrijp me goed: dit was niet normaal. Hij kon me niet loslaten. Overdag op school staaarde hij de hele tijd naar me, dat kon ik voelen. Als hij enkele rijen achter me zat en zijn ogen op mij richtte, ontstonden er ter hoogte van mijn schouders twee steeds warmer wordende plekken die door me heen leken te schroeien.

Hij achtervolgde me op school en uiteindelijk draaide hij helemaal door. Hij greep me vast, gooide me op de grond en toen leraren hem probeerden te kalmeren, begon hij als een wilde om zich heen te slaan.

Natuurlijk ben ik daarna gevlucht. Zo snel mogelijk naar huis. Alleen woon ik best wel ver van school vandaan, in een klein dorp in de polder, dus moest ik kilometers fietsen. Onderweg wist ik gewoon dat hij achter me aan zat, dus fietste ik steeds harder. De tranen liepen over mijn wangen. Steeds vaker keek ik achterom, bang dat ik hem elk moment kon zien, met zijn rood aangelopen

gezicht en zijn ogen die vol woede zaten.

Ik keek te vaak achter me, en uiteindelijk ramde ik met mijn fiets tegen de stoeprand. Omdat ik zo snel ging, was het wiel meteen verbogen.

Toen was ik echt de wanhoop nabij. Ik stond daar op straat, naast mijn kapotte fiets en huilde zoals ik nog nooit had gehuild. Ik was hulpeloos en kwetsbaar. Als mijn ex toen was gekomen, had hij me afgemaakt.

Gelukkig gebeurde er iets anders. Er reed een zwarte BMW de straat in en daarin zat jij. Je stopte, stapte uit en vroeg wat er aan de hand was.

‘Je moet me redden,’ riep ik uit. Als ik eraan terugdenk, vraag ik me nog steeds af waarom je niet gewoon bent doorgereden. Ik was hysterisch, totaal doorgedraaid. Een normaal iemand zou bang van me worden.

Jij niet.

Jij bleef rustig en vroeg: ‘Kan ik je helpen?’

Ik veegde mijn tranen af en antwoordde met een bibberende stem: ‘Ik wil naar huis.’

‘Stap in. Ik breng je wel,’ zei je.

‘Maar het is heel ver.’

Je vroeg waar ik woonde en ik vertelde over het dorp tussen de uitgestrekte weilanden.

‘Dat is toevallig. Daar moet ik heen.’

In de auto vertelde je wie je was en wat je in ons dorp kwam doen. ‘Ik ben makelaar. Niet zomaar een makelaar: ik verkoop bijzondere woningen op het platteland, zoals karakteristieke boerderijen met een flinke lap grond eromheen. Je wilt niet weten hoe populair die

zijn. Heel veel mensen dromen ervan om tussen het groen te wonen, zonder burens, in een huis met geschiedenis.'

'Welk huis ga je dan verkopen?' vroeg ik.

'Net buiten het dorp staat een oude boerderij. Echt een plaatje. Meer dan honderd jaar oud, met een rieten dak. Wist je dat boerderijen met rieten daken helemaal populair zijn? Mensen krijgen daar allemaal warme gevoelens van. Ik verwacht dat ik deze woning binnen enkele weken kan verkopen.'

Ik kende het huis niet. Rond ons dorp staan meerdere van dat soort boerderijen en eerlijk gezegd vind ik ze niet zo interessant. Twee jaar geleden zijn we naar dit dorp verhuisd en ik vind het hier echt afschuwelijk. Als ik klaar ben met de middelbare school, vertrek ik zo snel mogelijk naar de grote stad. Voor de lol in een boerderij wonen lijkt me vreselijk. Dat vertelde ik jou ook en je lachte.

'Voor deze woning zullen ze in de rij staan,' zei je. 'Het enige probleem is dat er nog wat aan moet gebeuren. Van die kleine klusjes om ervoor te zorgen dat het er verkoopbaar uitziet.'

We reden door de polder richting het dorp. Toen we een weiland met koeien passeerden wees je. 'Kijk daar, tussen de bomen. Dat is de boerderij.'

Ik zag enkele bomen en daar tussendoor een rieten dak.

Zonder te vragen of ik het wel wilde, reed je ernaartoe en parkeerde op het erf. 'Ik zal je een rondleiding geven.'

Eerlijk gezegd had ik daar helemaal geen zin in, maar je had me net gered en ik wilde niet alleen zijn. Dus volgde ik terwijl je alles uitlegde alsof ik een mogelijke koper was. We liepen door kamers vol oude meubels. In de keuken lagen allemaal kapotte borden op de grond, alsof mensen er een slaande ruzie hadden gehad. Dat was

wel vreemd. Maar ik moet eerlijk toegeven: het was verder best wel een mooi huis. Groot. Heel groot! Maar ook oud.

'Daar houden mensen juist van,' zei je. 'Dat noemen ze authentiek.'

Daarna vertelde je wat er nog moest gebeuren: 'De vorige bewoner heeft zijn meubels achtergelaten. Een beetje vreemd, maar het komt vaker voor. En er zijn een paar kleine lekkages. Daarom heb ik besloten om hier enkele dagen te logeren. Een soort "werkvakantie". Want ik vind het heerlijk op het platteland, en ondertussen maak ik het huis verkoopbaar. Misschien gaan we elkaar in de komende dagen nog vaker zien.'

Ik knikte beleefd en luisterde naar de rest van je uitleg. Uiteindelijk bracht je me met de auto naar huis. Toen ik wilde uitstappen, gaf je mij je visitekaartje. 'Als er iets is, mag je me bellen. Altijd.' Je knipoogde en vertrok.

Weet je dit allemaal nog? Ik mocht je altijd bellen, maar je telefoon staat al enkele dagen uit. Daarom mail ik je. Je hebt me al een keer gered, maar ik ben bang dat je dat nog eens moet doen. Er gebeuren namelijk dingen ... Ik vind het lastig om ze via mail te vertellen. In ieder geval kan ik er niet met mijn ouders over spreken. Kun je mij bellen? Alsjeblieft? Ik ben bang dat ik gek word ...

Groetjes,

Julia.